

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoP/18/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115220646
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2115220646.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Daniela Ilavského vo veci starostlivosti o maloleté deti: U. U., nar. X. K. XXXX a I. U., nar. X. T. XXXX, obe bytom u matky, zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, matky: T. U., nar. X. J. XXXX, bytom O., X. XX, zast. advokátkou: PhDr. JUDr. Jaroslava Balážiová, Trnava, Dolné Bašty 2 a otca: V. U., nar. XX. Y. XXXX, bytom O., V. XX, zast.: JUDr. O. X., nar. XX. Y. XXXX, bytom O., Z. W. XXX/X, o zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 7. apríla 2016 č. k. 8P/72/2015-170, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh otca, ktorým sa tento domáhal zníženia výživného zo sumy 100 eur mesačne na každú z maloletých na sumu 60 eur mesačne od 1. augusta 2015 z dôvodu, že došlo k trvalejšej zmene pomerov na jeho strane a taktiež vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ustanovením § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 a 3 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom prakticky tým, že oproti času ostatnej úpravy výšky výživného (Rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 26C/171/2010-52 zo dňa 15.10.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/45/2010-69 zo dňa 2.3.2011) nedošlo k žiadnej už skôr nezohľadnenej zmene pomerov, pre ktorú by návrh v prejednávanej veci šlo považovať za dôvodný. Tak ako v čase ostatného rozhodovania výšky výživného otec naďalej vykonáva živnostenskú činnosť v rovnakom odbore, aj za roky 2010 až 2015 dosiahol kladný výsledok hospodárenia a to v porovnateľnej výške oproti roku 2009. V rámci vyporiadania BSM nadobudol sumu 110.000 eur, ktorú použil vo výške 85.000 eur na kúpu bytu a zvyšok na jeho prestavbu. Rozhodnutie o trovách konania zdôvodnil právne citáciou ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne povahou konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie otec a navrhol ho zmeniť vyhovením jeho návrhu v plnom rozsahu s praktickým zotrvaním na výhradách týkajúcich sa terajšieho priateľa matky T. I., keďže zo súdnej praxe pozná prípady, že príjem partnera matky sa započítava do príjmu domácnosti. Taktiež chcel položiť viaceré otázky súvisiace s tým, koľko tento financií dáva mesačne do domácnosti, kto je vlastníkom objektu, v ktorom podniká matka detí, aká je výška prenájmu za kvetinárstvo, prečo sa terajší priateľ matky nezamestnal a podobne.

Matka navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny predovšetkým pre stotožnenie sa s jeho odôvodnením. Opatrovník taktiež navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) O.s.p. v medziach odvolania celú vec, keďže tu vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej šlo o konanie, ktoré bolo možné začať i bez návrhu a v takomto konaní súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na konkrétny spôsob rozhodnutia (vrátane odvolacích návrhov) a to tým skôr, ak v tejto konkrétnej veci bola jediným predmetom konania požiadavka na opravu výšky skôr určenej vyživovacej povinnosti a napokon rozhodnutie v časti trov konania malo povahu rozhodnutia závislého na rozhodnutí vo veci samej a to podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a contrario bez pojednávania, pretože tu síce šlo o vec samú, popritom však nie aj o žiaden z prípadov potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok vo veci samej treba považovať za správny, keď súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere dostatočnej pre ním zvolené rozhodnutia a vec správne posúdil po právnej stránke.

Odvolací súd totiž nemal dôvod nestotožniť sa s tým, ako súd prvého stupňa odôvodnil, prečo návrhu nešlo vyhovieť, argumentácia pojatá do odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž nevykazovala žiadne vecné, právne ani logické medzery a javila sa kompaktnou a objektívne presvedčivou, pričom za správny tu bolo treba považovať najmä rozhodujúci záver o neexistencii takej zmeny pomerov, ktorá by odôvodňovala úpravu v smere zníženia vyživovacej povinnosti otca. Pre správnosť takejto argumentácie, ktorá postačuje tu zo strany odvolacieho súdu len konštatovať a odvolať sa na ňu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., však pre úplnosť a nevyhnutnosť vyporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami sa žiada doplniť (§ 219 ods. 2 O.s.p. in fine) ešte toto:

Správny bol najmä ten názor súdu prvého stupňa vychádzajúci z právnej úpravy rozhodovania o zmenách rozsahu vyživovacej povinnosti, podľa ktorého možno zmeny skoršieho rozhodnutia výživom je závislé výlučne na zmene pomerov. Existenciu takejto zmeny pomerov, t. j. možnosti a schopnosti výživou povinného na jednej a potreby výživou oprávneného na druhej strane v smere porovnania takýchto kritérií existujúcich v čase pôvodného rozhodovania a v čase rozhodovania o navrhovanej zmene potom súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu aj náležite vyhodnotil. Ako už uviedol súd prvého stupňa zisťovanie skutočností o osobných a majetkových pomeroch priateľa matky, ktorý nemá vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom je z hľadiska predmetu konania právne irelevantné, pretože v zmysle Zákona o rodine je na prvom mieste dobrovoľné plnenie si vyživovacej povinnosti zo strany povinného rodiča, pričom výška výživného má odrážať ako potreby dieťaťa, tak i schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného rodiča. Taktiež platí, že dieťa má právo na rovnakú životnú úroveň ako jeho rodič. Otec má s najväčšou pravdepodobnosťou na mysli to, že súdy zohľadňujú aj príjem terajšieho či už manžela alebo priateľa povinného rodiča, pokiaľ žije v spoločnej domácnosti, avšak táto okolnosť nemá mať vplyv na určenie rozsahu vyživovacej povinnosti povinného rodiča, pretože týmto sa zvyšuje životná úroveň všetkých členov žijúcich v spoločnej domácnosti, čo však nemá vplyv na ako už bolo uvedené vyživovaciu povinnosť povinného.

Pri riadení sa všetkými úvahami a tiež pre osvojenie si argumentácie súdu prvého stupňa preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 146 ods. 1 písm. c) v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p. s použitím ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.